

Tomaž GERDINA*

Nacionalni inštitut za psihoterapijo in psihosocialno pomoč (NIPP)

Julija 2008 sta mag. Janko Bohak in mag. Miran Možina ustanovila Nacionalni inštitut za psihoterapijo in psihosocialno pomoč (NIPP). Njegove temeljne naloge so (glej tudi tabelo 2):

- izvedba fakultetnega študija psihoterapije v sodelovanju s Univerzo Sigmunda Freuda na Dunaju,

- nostrifikacija študija v Sloveniji,
- ustanovitev nacionalne mreže centrov za psihoterapijo in psihosocialno pomoč,
- razvoj raziskovalne in strokovne dejavnosti na tem področju,
- ustanovitev posebne fundacije za področje psihoterapije in
- ustanovitev klinike za psihoterapijo.

O fakultetnem študiju psihoterapije smo že precej pisali, zato se tokrat osredotočamo na centre za psihoterapijo in psihosocialno pomoč (CPP), o raziskovalni dejavnosti, fundaciji in kliniki pa vas bomo obveščali v prihodnjih številkah Kairosa.

Nacionalna mreža centrov za psihoterapijo in psihosocialno pomoč po vsej Sloveniji – eden glavnih projektov NIPPA

Nacionalna mreža centrov za psihoterapijo in psihosocialno pomoč pomeni povezovanje centrov (CPP) po vsej Sloveniji. V njih bodo sodelovali posamezniki in organizacije, ki ponujajo psihoterapevtske storitve. Vsi, ki bodo povezani v nacionalno mrežo CPP, bodo morali izpolnjevati dogovorjene strokovne psihoterapevtske normative, usklajene z normativi Evropske zveze za psihoterapijo, po sprejetju zakona o psihoterapevtski dejavnosti v Sloveniji pa z njim.

Inštitut in centri si zastavljajo uveljavitev naslednjih ciljev:

- uveljaviti psihoterapijo kot samostojno akademsko znanost,
- zagotoviti podporo multidisciplinarnim pristopom v psihoterapiji,
- doseči, da bo psihoterapevt samostojen strokovni poklic,
- uveljaviti prakso, ko bo psihoterapija storitev, ki jo za uporabnike subvencionira država oziroma zavarovalnice ter

- zagotoviti razvoj raziskovalne dejavnosti na svojem področju.

V centrih za psihoterapijo in psihosocialno pomoč (glej tabelo 1) je klientom na voljo pomoč psihoterapevtov različnih pristopov, psihosocialna in psihiatrična pomoč, študentom psihoterapije pa psihoterapevtska praksa in učna terapija. Za klasične uporabnike psihoterapevtskih storitev pomenijo centri predvsem odpravljanje čakalnih vrst, kontinuirano obravnavo, zmerne cene in storitve v skladu z evropskimi strokovnimi standardi in normativi. Zunanji naročniki si lahko v okviru centrov zagotovijo predavanja o preventivnih ukrepih in delovanju ali druge oblike svetovanja in izobraževanja. Ciljna skupina centrov so torej vsi, ki so se znašli v stiski - posamezniki, pari, družine, skupine - ter študentje študija psihoterapije, inštitucije in podjetja. Za začetek jih bodo centri nagovorili s letaki, prek interneta, s pojavljanjem v medijih ter prek državnih organizacij, s katerimi bodo centri sodelovali kot koncesionarji nekaterih storitev.

Konkurenca delovanju centrov so na eni strani tisti, ki ne obravnavajo psihoterapije tako kot Evropsko združenje za psihoterapijo in Slovenska krovna zveza za psihoterapijo, na drugi strani pa samooklicani psihoterapevti, ki niso ustrezno usposobljeni, a kljub temu ponujajo storitve pod nazivom psihoterapija. Ker v Sloveniji še nimamo zakona o psihoterapevtski dejavnosti, ki bi urejal psihoterapevtsko dejavnost, izobraževanje in poklic, so tako centri kot vsi drugi, ki se ukvarjajo s psihoterapijo (razen psihiatrov v okviru uradne medicine in kliničnih psihologov) bolj ali manj akterji na črnem trgu.

V okviru centrov delujejo profesionalni (poklicni) psihoterapevti, ki imajo poleg osnovnega

*PRISPEVEK OBJAVLJEN V REVIMI VIVA (DECEMBER 2008 IN JANUAR 2009) JE ZAPISAL: TOMAŽ GERDINA - WWW.VIVA-SI

poklica opravljeno *celotno* psihoterapevtsko izobraževanje in usposabljanje po evropskih standardih (npr. po standardih Evropske diplome iz psihoterapije) ter generični psihoterapevti, ki imajo poleg usposobljenosti za osnovni poklic (npr. socialno delo, socialna ali specialna pedagogika, pedagogika, medicina, psihologija, andragogika, teologija, pravo, ekonomija itn.) opravljen tudi *del* edukacije iz psihoterapije in tako še ne izpolnjujejo pogojev za pridobitev Evropske diplome iz psihoterapije. V okviru nacionalnega inštituta in regionalne mreže centrov lahko psihoterapevtske storitve opravljajo le profesionalni psihoterapevti. Generični psihoterapevti lahko opravljajo druge oblike svetovanja oziroma storitve v okviru njihovega osnovnega poklica.

Cene storitev se določajo na podlagi že obstoječih cen tovrstnih storitev, za tiste storitve, ki bodo prešle pod koncesijo, pa se bodo prilagajale. Namen dejavnosti ni ustvarjanje presežka, temveč pokrivanje stroškov dejavnosti in investiranje v razvoj novih projektov.

Tako nacionalni inštitut kot regionalni centri načrtujejo, da bodo sredstva za dejavnost dobivali iz sredstev ustanoviteljev, iz proračunskih sredstev, iz drugih javnih sredstev, iz sredstev, pridobljenih na javnih razpisih, na podlagi koncesij, s prihodki od opravljenih lastnih storitev, s prodajo publikacij, z organizacijo izobraževanj, kongresov in seminarjev, z donacijami in darili pravnih in fizičnih oseb, z opravljanjem dejavnosti na trgu in iz drugih virov. (Povzeto po statutu NIPP)

TABELA 1:

OSNOVNI PROGRAMI CENTROV ZA PSIHOTERAPIJO IN PSIHOSOCIALNO POMOČ

1. PSIHOTERAPIJA – INDIVIDUALNA· SKUPINSKA· PARTNERSKA· DRUŽINSKA
2. PSIHOSOCIALNA POMOČ
3. TELEFONSKA LINIJA ZA SVETOVANJE· INFORMIRANJE IN USMERJANJE LJUDI V STISKI IN NJIHOVH SVOJCEV 031 770 960
4. RAZISKOVALNO·IZOBRAŽEVALNA DEJAVNOST
5. SODELOVANJE S FAKULTETNIM ŠTUDIJEV PSIHOTERAPIJE – UČNE BAZE ZA PSIHOTERAPEVTSKO PRAKSO ŠTUDENTOV
6. DODATNI PROGRAMI ZA PSIHOTERAPEVTE (SUPERVIZIJE· DODATNA USPOSABLJANJA)
7. DODATNI PROGRAMI ZA KLIENTE
 - USTVARJALNE DELAVNICE
 - IZOBRAŽEVALNE DELAVNICE
8. DODATNI PROGRAMI ZA SKUPINE· ŠOLE· PODJETJA ...
 - IZOBRAŽEVALNE DELAVNICE
 - PREVENTIVNE DELAVNICE

Gre za novost nacionalnega pomena: pogovor z Lanom Pečjakom, direktorjem Nacionalnega inštituta za psihoterapijo in psihosocialno pomoč

Lan Pečjak, univ. dipl. soc. del., psihoterapevt, je prvi direktor zavoda Nacionalni inštitut za psihoterapijo in psihosocialno pomoč. Pri svojih 34 letih ima že več kot desetletne izkušnje v psihoterapiji. Deloval je v okviru Društva Projekt Človek, društva Stigma, na Centru za socialno delo Ljubljana Moste-Polje, bil je direktor družbe Zora plus d.o.o., tajnik fakultetnega študija psihoterapije in predstojnik Nacionalnega inštituta za psihoterapijo v okviru Fakultete za uporabne družbene študije v Novi Gorici. Pred tremi leti je pridobil certifikat, s katerim je zaključil usposabljanje za psihoterapevta iz globinsko psihološke in telesno orientirane psihodinamske psihoterapije. Že več kot desetletje se dodatno izobražuje tako v Sloveniji kot v tujini (ZDA, Nemčija, Nizozemska). Ima enajst let delovnih izkušenj iz psihosocialne prakse. Leta 2005 je začel z izvajanjem psihoterapevtskih storitev posameznikom, parom in skupinam po metodi globinskopsihološke psihoterapije. Sodeloval je pri več pomembnejših znanstvenih raziskavah, obenem pa redno sodeloval v strokovnih nevladnih organizacijah. Je predsednik Slovenskega društva za globinskopsihološko psihoterapijo, član strokovnega sveta Slovenske krovne zveze za psihoterapijo (SKZP), član Socialne zbornice Slovenije in podpredsednik EPU – Zveze evropskih univerz za psihoterapijo.

SLIKA: LAN PEJAK

Kateri centri so že ustanovljeni in delujejo?

Vsi CPP-ji so v ustanavljanju. Vzpostavitev CPP-jev poteka preko regijskih iniciativnih skupin, ki jih sestavljajo različni strokovnjaki, predvsem psihoterapevti, socialni delavci, psihologi in psihiatri. V Ljubljani že delujemo, vendar razpršeno. Skupne prostore dobimo decembra. V Mariboru bo center začel delovati novembra in ima že zagotovljene prostore. V Kopru se je CPP oblikoval kot samostojno društvo in imačasne prostore. V Celju se pogovarjamo o prostorih in bo predvidoma delovanje CPP Celje steklo do konca leta.

Kakšna je njihova trenutna dejavnost?

Dejavnost centrov je predvsem ponudba psihoterapije in psihosocialne pomoči, so učne baze za študente, ki morajo opraviti psihoterapevtsko prakso, in mreženje - povezovanje različnih sorodnih organizacij v svojem regijskem okolju. Znotraj psihoterapevtskih in psihosocialnih storitev se odvijajo številne dejavnosti in široka ponudba: individualne, partnerske, družinske, skupinske obravnave; preventivne delavnice in predavanja; neformalna izobraževanja; sestajanje skupin za samopomoč in predavanja.

Kdo so njihovi pooblaščenih predstavniki in kateri psihoterapevti so v njih povezani in kako?

Vsi centri imajo svoje vodje ter različne strokovne sodelavce. V CPP-jih delujejo profesionalni (poklicni) psihoterapevti in generični psihoterapevti. Profesionalni terapevti so tisti, ki imajo zaključeno celotno izobraževanje iz psihoterapije po evropskih kriterijih, generični terapevti pa le del in lahko zato v CPPjih izvajajo storitve v okviru svojega osnovnega poklica (npr. socialni delavci psihosocialno pomoč in svetovanje, psihiatri psihiatrično pomoč itn.). Ko bo Slovenija dobila zakon o psihoterapevtski dejavnosti (na Ministrstvu za zdravje posebna delovna skupina psihoterapevtskih strokovnjakov pripravlja osnutek zakona), se bo z njim tudi uveljavila psihoterapija kot samostojni poklic in psihoterapevtska dejavnost kot zdravstvena dejavnost, ki jo lahko opravljajo samo poklicni psihoterapevti. Vsi sodelavci CPP-jev imajo obvezno supervizijo in dodatna redna strokovna izobraževanja, ki jih organiziramo znotraj NIPP.

Trenutno sodeluje v NIPP sedem zaposlenih: trije psihoterapevti, dva psihoterapevta-educanta in dva zaposlena kot podporni kader. V okviru CPP Ljubljana sodeluje 40 psihoterapevtov, edukantov in drugih strokovnih sodelavcev. V CPP Koper deluje 18 psihoterapevtov in drugih strokovnih sodelavcev, v CPP Maribor 18 in v CPP Celje 8. Torej skupaj tvorimo tim 84-tih strokovnjakov iz vse Slovenije, kar je ogrodje za nacionalno mrežo centrov za psihoterapijo in psihosocialno pomoč. Namen CPP-jev je, da v okviru svojih storitev ponudijo različne psihoterapevtske pristope in druge oblike pomoči, saj vsakdo potrebuje kaj drugega. S tem želimo postaviti sistem, ki bo dovolj strokoven in bo nudil takojšen in kontinuiran odgovor na stiske ljudi. Kasneje računamo tudi na podporo države, saj v Sloveniji tovrstnih storitev na tak način še ni. Tu mislim na takojšen odziv, kontinuiteto, strokovnost in brezplačne storitve za tiste, ki si plačila naših storitev enostavno ne morejo privoščiti. Poleg CPP je pomembno omeniti še SOS linijo, ki bo z decembrom vsak dan delovala 12 ur na dan in je namenjena svetovanju, usmerjanju in pomoči ljudem v stiski. NIPP je torej celostni sistem od edukacije, raziskav do storitev.

Kakšna je povezava v okviru CPP – organska, kapitalna, organizacijska? Kako se, denimo, delijo sredstva, ki jih posameznik, vključen v CPP, ali društvo, pridobi s svojim delom? Kakšen delež gre zanj in kakšen za skupen razvoj projekta uveljavljanja NIPP? Kako se delijo stroški za najem in vzdrževanje prostorov, osebja, drugi stroški?

Zaenkrat je denar problem. Finance so omejene, zato je tudi razvoj počasnejši, kot bi želeli. En vir sredstev so šolnine študentov, ki pa v glavnem pokrivajo stroške izvedbe študija. Drugi vir sredstev so plačljive storitve. Veliko računamo na evropska sredstva in kasneje tudi na subvencije s strani države (predvsem za storitve, ki jih bodo koristili materialno-socialno ogroženi). NIPP sam po sebi ne potrebuje veliko sredstev za delovanje. NIPP je ideja o povezovanju psihoterapevtske stroke v Sloveniji, ki želi uveljaviti psihoterapijo kot samostojen poklic in zagotoviti visoko strokovnost. CPP so del NIPP, ki združujejo strokovnjake v praksi. K NIPP lahko pristopijo tudi druge organizacije (društva, zavodi...), ki pridobijo status člana mreže NIPP. Vsa pridobljena sredstva bo NIPP delil v mrežo CPP in pridruženih organizacij na podlagi načrtov (projektnih in finančnih). O tem odloča neodvisna komisija (svet CPP in pridruženih članov). NIPP ima trenutno možnost nekaj malega investirati v svoje CPP za začetni zagon. NIPP centrom in pridruženim organizacijam ter posameznikom nudi brezplačen marketing, trženje, lažjo možnost pridobivanja sredstev iz razpisov, ker gre za „nacionalne“ projekte, objavo na spletni strani, letake in vključenost v SOS telefonsko linijo. Vsak pridružen član s svojo vključitvijo pridobi certifikat NIPP, da dosega določene psihoterapevtske normative in standarde, ki so trenutno v skladu z normativi in standardi Evropske zveze za psihoterapijo, saj slovenskih še ni. V zameno odvajajo CPP od prihodka 10 odstotkov za stroške (skupen podporni kader, pisarniški material, najemi prostorov, računovodske storitve ...), pridruženi člani pa plačujejo letno “članarino”.

Glede konkurence: Kateri so lobbiji, ki ne želijo priznati psihoterapije na način, kot si to prizadeva Evropska zveza za psihoterapijo, Zveza evropskih univerz za psihoterapijo, Slovenska krvna zveza za psihoterapijo (SKZP)? Kakšni so njihovi motivi, argumenti, stvarni interesi za nasprotnost?

V Evropi sta psihološki lobi in medicinsko-psihiatrični lobi največja nasprotnika psihoterapiji kot samostojnemu poklicu, hkrati pa je okoli 150.000 psihoterapevtov povezanih v okviru Evropske zveze za psihoterapijo vedno bolj glasnih v zagovarjanju psihoterapije kot samostojnega poklica. V Sloveniji bi težko govorili o lobbijih, gre bolj za vplivne posameznike. Odkar obstaja Delovna skupina za pripravo zakona o psihoterapiji v okviru Ministrstva za zdravje, se ta nasprotja zmanjšujejo. NIPP in SKZP predstavljata tudi tiste strokovnjake na področju psihoterapije, ki po svojem prvem poklicu niso samo zdravniki oz. psihiatri in klinični psihologi, in so se povezali z idejo, da uveljavijo psihoterapijo kot samostojen poklic. Poenostavljeno bi lahko rekel, da smo na eni strani bolj mladi, a z manj družbenega vpliva, na drugi strani pa so starejši na vplivnih družbenih položajih. Sam menim, da ni nikakršnih utemeljenih argumentov proti razvoju psihoterapije kot samostojnega poklica in psihoterapevtske dejavnosti kot zdravstvene dejavnosti. Nasprotniki psihoterapije kot samostojnega poklica izhajajo večinoma s področja medicine. Menijo, da smo tisti, ki po prvem poklicu nismo zdravniki ali vsaj klinični psihologi, premalo strokovno usposobljeni, in da je psihoterapija možna edino v okviru psihiatrije in mogoče delno klinične psihologije. To pa v Evropi že več kot petnajst let ne velja več, saj je vse več strokovnjakov z različnimi prvimi poklici, ki so dosegli raven poklicnega psihoterapevta. Tu lahko navedem tudi svoj primer: študij socialnega dela, štiri leta osebnega psihoterapevtskega procesa, šest let specialne edukacije tako iz psihoterapevtskega pristopa kot tudi iz splošnih vsebin, ki so nujno potrebne za poznavanje področja in zajemajo vsa poglobljena znanja iz psihiatrije, psihologije ..., dve leti supervizirane prakse.

Psihoterapevti, ki smo zaključili celotno psihoterapevtsko izobraževanje po evropskih standardih za samostojen poklic, pa smo tudi dovolj usposobljeni, da vemo, kje so meje našega po-

klica in kdaj moramo klienta napotiti tudi po psihiatrično ali drugo pomoč. Psihoterapija je že od svojega nastanka veliko več kot zgolj racionalno in medikamentozno razreševanje klientovih težav.

Kako bi bilo mogoče do sprejetja zakona o psihoterapiji odpraviti morebitne škodljive vplive samooklicanih psihoterapevtov, ki nimajo ustrezne edukacije? Jih je NIPP pripravljen imenovati in sestaviti tako imenovani črni seznam?

Ne, ne nameravamo sestavljati črnih seznamov, saj za to nismo pristojni. Tako lahko kdorkoli piše sezname in odloča, kdo je dober in kdo ne. Če ni zakona, se lahko vsakdo okliče za psihoterapevta. NIPP bo s strokovnimi normativi in standardi, ki sledijo evropskim in jih določa evropska zveza za psihoterapijo, ki je nekakšen evropski SKZP, in nacionalno mrežo nudil varne in kvalitetne storitve ter se prilagodil slovenski zakonodaji na področju psihoterapevtske dejavnosti, ko bo ta sprejeta. Upamo, da kmalu. Seveda bomo javno opozarjali, če bomo izvedeli za tako imenovanega psihoterapevta oziroma strokovnjaka, ki bo delal škodo. S tem mislim predvsem na številne zlorabe klientov, ki se na žalost dogajajo na tem področju. Sam opažam, da je tovrstnih zlorab veliko, kar močno kliče po čimprejšnji urejeni zakonodaji in predvsem zbornici psihoterapevtov, ki bo nadzorni organ in bo imela vpliv in možnost posegati in preprečevati tovrstne anomalije.

Kako se v vsakodnevnem delovanju psihoterapevtov kaže pomanjkanje psihoterapevtov? Je veliko povpraševanja, ki ga posamezni psihoterapevti ne zmorejo zadovoljiti? So prezasedeni? Odklanjajo kliente?

Problema sta dva. Prvi je ta, da področje psihoterapije ni urejeno in ni subvencionirano. Recimo moj psihoterapevtski pristop—globinsko-psihološka psihoterapija—je v Nemčiji že od leta 1999 pokrit s strani zavarovalnic v višini do 120 ur terapije, poleg tega pa še psihoanaliza 80 ur in vedenjsko-kognitivni pristop 40 ur. Pri nas je to samoplačniška storitev oziroma preko napatnice splošnega zdravnika za psihiatra oz. kliničnega psihologa, ki opravlja tudi psihoterapijo, vendar jih je žal premalo in opravljajo psihoterapijo v premajhnem obsegu glede na potrebe. Ni problem v psihiatrih ali kliničnih psihologih, temveč v javnem zdravstvenem sistemu, ki psihoterapevtski dejavnosti še ni namenil zadostne pozornosti. Poznam kar nekaj psihiatrov in kliničnih psihologov, ki so zelo dobro usposobljeni za psihoterapijo in delajo odlično. Ko bi jih le bilo več in ko bi se le lahko bolj posvečali psihoterapiji, ker bi bili za to ustrezno plačani!

Drugi problem je ravno v tem, da med psihoterapevti do sedaj ni bilo večjega interesa po povezovanju za uveljavljanje skupnih interesov—predvsem za uveljavljanje psihoterapije kot samostojnega poklica. Vsak je bolj obdeloval svoj vrtiček in čuval svoje delo. Pristopi so predvsem promovirali vsak sebe in kritično gledali na druge in na razlike glede na to, kako so prišli do svoje psihoterapevtske izobrazbe. V zadnjem času in predvsem z združevanju znotraj SKZP in med SKZP in Združenjem psihoterapevtov Slovenije se ti prepadi manjšajo. Moderne raziskave so pokazale, da je uspešnost terapije odvisna od uporabe različnih metod v samo nič do pet odstotkih, v precej večjem delu (okoli 30 odstotkov) pa od terapevtskega odnosa med terapevtom in klientom ter od dejavnikov klientovega življenja (okoli 40 odstotkov) v času terapevtske obravnave. Svoje bomo prispevali tudi v NIPP, saj združujemo strokovnjake z vseh bregov in lobijev in prvič delamo skupaj v praksi pod eno streho. Prava majhna revolucija!

Povpraševanja po psihoterapiji je čedalje večje in psihoterapevtov kronično primanjkuje. Po mojih izračunih bomo potrebovali najmanj deset let, da zapolnimo potrebe, to pomeni, da usposobimo zadostno število psihoterapevtov. Brez zakona pa bo za to potrebno še več časa.

Kak° dejansk° poteka naveden° umikanje države s področja psihosocialne skrbi? Kater° znamenja nakazujejo, da bo država dejavnost prepustil° različnim koncesionarjem na tem področju?

Odličen jugoslovanski izum so bili centri za socialno delo, katerih namen je bil osnovna socialna preventiva in opravljanje socialno varstvenih storitev. V zadnjem času pa te izrinjajo predvsem upravno-pravne birokratske naloge, v katerih se utapljuje strokovni delavci. Pobude nastajajo na področju nevladnih organizacij, ki jih država nujno potrebuje, a s svojim odnosom do njih tega ne kaže. Večina jih životari in so odvisni od dvo ali petletnih javnih državnih razpisov in sredstev. To pomeni, da dobiš sredstva na razpisu, a ne veš, če jih boš potem ponovno. Tu so ogroženi projekti in njihov razvoj. Večinoma je razpisnih sredstev vedno premalo in tako delujejo okrnjeno in ne morejo zagotoviti stabilnega razvoja dejavnosti, s čimer je ogrožena tudi strokovnost.

Naša želja ni privatizacija socialnega in zdravstvenega sektorja. Rešitev vidimo v možnosti, da država podpre tiste dejavnosti organizacij, ki zagotavljajo nacionalne razvoje programov, ki jih ne zmore kriti sama. Psihoterapija je med pomembnejšimi.

Glede določanja cen storitev CPP: Kakšne so te cene za posameznika, klienta ali institucijo? Ali obstaja cenik za celotno paleto dejavnosti?

Cenik ravno sprejemamo. cene bodo glede na storitev različne, različne pa tudi glede na klientovo zmožnost plačevanja teh storitev. Cena individualne psihoterapije se, denimo, giblje med 10 in 50 evri. Za zdaj na trgu cene niso urejene, vlada divji trg. Tako nekateri psihoterapevti zaračunavajo svoje storitve tudi po 100 evrov ali več za psihoterapevtsko uro, kar se mi zdi tudi svojevrstna zloraba ...

Številni psihoterapevti danes delujejo kot s.p. ali druga oblika poslovnega organiziranja in so zainteresirani za presežke, dobiček. Zakaj bi se temu odrekli?

Ni se jim treba odreči. Tudi meni bi se bolj splačalo obdelovati svoj vrt in služiti. Dokler ni zakona in urejenih cen, je to enostavno. Vendar pa samo s skrbjo za lasten vrt in zaslužek, ne bomo uveljavili psihoterapije kot samostojnega poklica, ne bomo dobili zakona, se ne bomo povezovali za bolj kvalitetno izobraževanje in za raziskovanje itn. Naša ideja povezovanja na tem področju je izoblikovanje skupnih normativov in kriterijev za psihoterapevtsko dejavnost, pomagati pri pripravi zakona, kateremu bo v pomoč primer dobre prakse. In nenazadnje, skupaj smo močnejši. Tako recimo ob določanju, kdo bo upravičen do dovoljenja za opravljanje psihoterapevtskih storitev in kdo do koncesije na tem področju, ne bo mogoče spregledati neke zveze sto in več terapevtov ter petdeset in več društev oziroma drugih organizacij povezanih v nacionalno mrežo CPP.

Je internetna stran NIPPA oz. ustanovljenih CPP že narejena?

Spletna stran je v izdelavi: www.nipp.si, info@nipp.si

Ali v CPP obstaja dokumentacija o vsakem posameznem primeru, kartoteke?

Zaenkrat vodi vsak psihoterapevt dokumentacijo po svoje. Skupen je le dogovor o sodelovanju med klientom in psihoterapevtom oziroma tako imenovani psihoterapevtski dogovor in dogovor o psihosocialnih storitvah. Pozneje se bomo prilagodili zakonodaji in pravilnikom na tem področju. Tiste storitve, za katere bomo pridobili dovoljenje ministrstva za delo, družino in socialne zadeve, pa bomo vodili v skladu z zakonom o socialnem varstvu in drugih določilih na tem področju.

